

Poètica de l'experiència

2006-11-17 12:00:30

Pere Rovira

Poesia 1979-2004

Edicions Proa, Barcelona, 2006

Vint-i-cinc anys de dedicació a la poesia, de treball cuit a foc lent, traduït en quatre títols: *Distàncies* (1981), *Cartes marcades* (1988), *La vida en plural* (1996) i *La mar de dins* (2003). És l'obra poètica de Pere Rovira, reunida ara en un únic volum per posar-la novament a l'abast dels lectors. Poesia realista, si per realista entenem aquella que parla de l'experiència, de la vida, dels sentiments que ens empenyen a continuar endavant o dels que tendeixen a ensorrar-nos. Realista, en definitiva, perquè el poeta no busca fabricar una bombolla inaccessible –la poesia que no diu res llegida per ningú a què [es referia](#) el seu amic [Joan Margarit](#)–, sinó un artefacte literari capaç d'explicar-lo a ell en tant que ésser humà i, a partir d'ell, als lectors de la seua obra. Poesia de l'experiència i també moral, humanista si es vol, preocupada per les diferents arestes de la condició humana.

Al contrari d'aquells que amaguen sota un formalisme tan hermètic com buit una més que evident falta de discurs poètic, Rovira escriu una poesia que busca la comunicació amb el lector, i que té aquelles qualitats que fan que una obra perdure en el temps, més enllà de modes i tendències. “No m'interessa produir paradisos o inferns de paraules, no escric per fugir de mi o per sortir del món. Aquesta mena d'ingenuïtats no s'han de cometre ni a l'adolescència”, diu en el pròleg. És per això que el lector no percebrà l'obra com un aplec de fragments dispersos, sinó com un tot unitari i recurrent en temes i punts de vista. Per això, i també per un mètode de treball –quatre llibres en vint-i-cinc anys– que fa i refà els poemes d'una manera exigent; en aquesta edició, “corregint-ne bastants i suprimint els que he considerat innecessaris”.

En definitiva, aquest tot unitari és com vint-i-cinc anys d'una vida; i, com en una vida, amb una major presència de la vitalitat, de la ironia i d'un amor apassionat en la primera part de l'obra, que va prenent progressivament una tonalitat més reflexiva, més íntima i amb una major càrrega de sentimentalitat, fins culminar en una escriptura de la memòria, que reflexiona sobre la vellesa i la mort; en definitiva, sobre el pas del temps. Un recorregut que va desgranant altres temes que tenen a veure amb l'amor, la pròpia creació literària, la felicitat, la pèrdua de persones estimades; o que inclou la versió que ha fet l'autor de poemes i cançons aliens –genial la d'aquell *Strange Fruit* a què va posar veu Billie Holliday– entre altres.